

Iemand graag zien

over

newereld

zonderonnozelkinderen

Tot spijt van wie het benijdt, kreeg Jan Decorte voor zijn King Lear-bewerking *Meneer de zot en het kind* de Toneelschrijfprijs 1991. Een hommage door Willy Thomas aan de man die tien jaar geleden een genie werd genoemd en daarna niet meer mocht doen wat hij wilde. Alsof hij zich daaraan stoorde. Wat de toekomst betreft lijkt de Belgische politieke hofhouding een nar rijker te zijn. Bij de nationale verkiezingen werd Jan Decorte verkozen als volksvertegenwoordiger. "Als ik in het parlement geraak, zal ik nog steeds dezelfde pipo en dezelfde onnozelaar zijn. Dat vind ik belangrijk", sprak de zot.

Er is goed nieuws voor de kinderen. Het theater van de grote mensen - het toneel dus - heeft een beslissing genomen die jullie ongetwijfeld veel plezier zal doen. Het toneelstuk *Meneer de zot en het kind* heeft de toneelschrijfprijs van 1991 gewonnen. Het is een stuk van dienen toffen van 'Sterrenwacht', met zijn wit haar.

Die moeilijke meneer heeft op een namiddag een toneelstuk gekakt en 't is nog prachtig ook. Het is simpel, hard en schoon geschreven.

Het juryrapport stelt het zo: "*Met deze tekst, waarin Decorte de tragedie van King Lear toegankelijk maakt voor erg jonge toeschouwers, bekleedt de auteur een volstrekt unieke plaats in het nochtans rijke aanbod kinder- en jeugdtheater dat Vlaanderen en Nederland op dit ogenblik kent. (...) Dat de tekst ook buiten de specifieke doelgroep verwarring kan stichten is voor de Jury een even evidente als verheugende vaststelling.*"

Ziehier, mijn beste kuikentjes, waarom ik jullie hier omtrent toch even wil tippen. Om één of andere reden heeft deze jury dus gedacht dat het hier om een tekst ging die voor jullie was bestemd. Zou het kunnen dat dit stuk zo eenvoudig lijkt dat men met de glimlach over de betekenis heen kijkt? Zou het kunnen dat de kinderlijke manier waarop Decorte dit stuk heeft geschreven tot een kinderachtige conclusie heeft geleid?

Hoe het ook zij, onschuldige ratjes, hier een paar voorsmaakjes:

"meneer.

Gawegzwichghoudu.
Cordeliake.

het kind.

Ja meneer.

meneer.

Ge moet braaf zijn memij.
Kom hier. Ik wil u. Ik moet u.
Van voor is gemakkelijk
Maar vanachter is beter.

het kind.

Paslapapa
paslapapa
paslapapa"

"meneer.

Ze slaapt. Gelijk nenond op een matje. Zis schoon.

de zot.

Blijfteraf.

meneer.

Blijfteraf.
Alwagezegtzijdezellef.

de zot.

Ik zeg blijfteraf.

meneer.

Ge zijzotzot."

Allen daarheen dus! Het is plezant en met veel seks en geweld. Een vader die een moeder de keel overbijt en dan het bloed opdrinkt en zegt dat het lekker is, daarna eet hij samen met zijn kind de moeder op (wel eerst in kleine stukjes gesneden). Of nog: een dochter die haar vader met zijn broek af op een stoel heeft vastgebonden en dan met haar hoge hakken zijn twee ogen uitstampt. En toen? entoen? gijkunt nogal zagegij.

Beste ouders,

het is volledig aan u om te beslissen of deze tekst en de daaraan verbonden voorstelling voor uw kinderen geschikt

is, maar vergeet u vooral zelf niet te gaan! Ik weet wel dat u door ongeveer de voltallige Vlaamse theaterpers gewaarschuwd bent. Dat men zelfs zover ging u op te roepen niet naar deze voorstelling te gaan omdat u zich bekocht zou voelen. Maar gelukkig voor het theater is er nog 'de andere sinema' want daar hebt u wel een totaal andere klok horen luiden; die van *de wanhopige vreugde* van Dirk Lauwaert.

In die wanhopige vreugde heb ik zelf geheel kunnen vinden. De vreugde bij het bekijken van deze voorstelling en de wanhoop bij het bekijken van de algemene reacties erop. En dan vooral de manier waarop die reacties er komen. Vanuit de hoogte, honend, ridiculiserend, geen moment wordt nog een spiegel voorgehouden.

Zelfgenoegzaam 'zoeken zij het narrendom buiten zichzelf'. Eén alinea uit het artikel van D. Lauwaert die toevallig niet toevallig dit stuk tegelijk met 'Een traum, was sonst' van H. J. Syberberg recenseert:

"Decorte blundert - hij heeft geen argumenten, onttrekt zich aan iedere opinieverklaring, onttrekt zich aan iedere zaak', ieder 'doel' waarop je hem zou kunnen vastpinnen. Syberberg zegt zulke ongepaste dingen dat men hem dan maar met het ongepaste epitheton uitrust (men noemt hem naar een partij waarvan het bestaan en de daden hem als geen ander voor de geest staan om ze grondiger dan wie ook aan te klagen). Ja, waar de kennis schraal is, takelt ook de taal af. Decorte zegt zulke ongerijmde dingen dat men hem met paternalistisch misprijzen blijft betuttelen (ik ben ouder dan vele van zijn achtervolgers en herinner me dat hij toen al vanuit de hoogte gebagatelliseerd werd)."

Naast Decorte ken ik niemand bij wie het leven en het theater zo in mekaar overgaan. Ziedaar het gevaar! Op